

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

V. Principes restaurationem judiciorum ecclesiasticorum rescriptis suis
permittebant. qua de re alibi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

quàm suspensionem rei judicatae ideo Leonem petivisse à Theodosio quòd Ecclesiæ causam juvari vellet auctoritatis regiae præsidio, quæ tunc in iudiciis ecclesiasticis in Oriente obtinebat; scilicet ut ea quæ canonicè & servato iudiciorum ordine peracta non erant aut rescinderet, aut suspenderet, quemadmodum Ephesinam primam Synodum resciderat. Quod si æquò animo & semotis partium studiis à Novatoribus expendere non ex hac Leonis epistola collegissent, à solo Principe, non autem à Summo Pontifice, rescissionem eorum quæ perperam in synodis gesta essent, tunc pependisse. Enimvero et si Valentiniani, & Placidia, Liciniae, & Gallæ Augustarum literis commendaretur hæc tam iusta & necessaria Leonis obsecratio, à Theodosio extorqueri non potuit ut res semel iudicatas adversus Flavianum refricari sineret. Qua de re ad Leonem & Valentinianum scripsit. Vnde constat Theodosio persuasum fuisse Concilij Romani præiudiciis se adeo non urgeri quin libera sibi superesset restitutionis, de qua rogabatur, disceptatio. Quod tamen à Theodosio impetrari non potuit, Marcianus Augustus precibus Leonis indulsit, indito Concilio Chalcedonenfi. Concilij verò Patres secundum sententiam Paschasini Legati Romani à Marciano poposcerunt ut Ephesini latrocinij potiùs quàm Concilij vires lege lata infringat: *Necessarium est ut rursus eundem tranquillissimum & Christianissimum Principem adeamus, quatenus illud Concilium sacra propria lege neque nominari præcipiat.* In qua petitione exemplum Leonis secuti sunt, qui hoc beneficium à religione Marciani expectabat: *Sequens in prædicta civitate (Ephesina) non potest vocari Concilium, quod in everfionem fidei fuisse constat agitatam, quodque vestra clementia amore veritatis, Catholicis adfutura, aliud statuendo cassabit.* Rescivit ergo Marcianus constitutionem Theodosij adversus Flavianum editam, postquam Synodi Chalcedonenfis iudicio laudatum Flavianum vidit. *Non enim, inquit ille, possunt Sacerdotes constitutione damnari, quos synodicum ornat decretum.*

IV. Hujus auctoritatis imperialis usum adversus Concilij generalis decretum, quo antiquiores canones infringebantur, implo-raverunt Legati Romani Pontificis in Concilio Chalcedonenfi. Etenim constituto canone xxviii. (quo Patriarchatus Constantinopolitani iurisdictione in Dioceses Asianam, Ponticam, & Thraciam porrigebatur) Legati cum Iudicibus cognitoribus de canone isto, ac si per minas Anatolij extortus fuisset, graviter expostularunt. Pro-

latis hinc inde canonibus, & Episcopis confertim & viritim se canoni liberè consensisse profitentibus, Iudices, de Concilij sententia, Legatorum petitionem repellunt. Itaque nihil aliud supererat Legatis quàm ut remedio extraordinario suæ causæ consulere- rent. Quare adversus synodi decretum ultimum, ab ipsis Iudicibus subsidium petunt. Hæc enim sunt verba Lucentij: *Sedes apostolica præcepit, nobis presentibus omnia fieri. Et ideo quæcumque in præiudicium canonum hesternæ gesta sunt, nobis absentibus, sublimitatem vestram petimus ut circumduci jubeatis. Sin alias, contradictio nostra his gestis inhaereat, ut noverimus quid apostolico & totius Ecclesiæ præcipuo Episcopo referre debeamus, ut ipse aut de sua sedis injuria, aut de canonum everfione, possit ferre sententiam. Illustrissimi Iudices dixerunt: Quæ interlocuti sumus, omnia Synodus approbavit.* Si petitionem Legatorum, & Iudicum interlocutionem, fori nostri formulis explicarem, Legatos quidem à Synodi Chalcedonenfis decreto, tanquam ab abusu, ob canones Nicænos infractos, appellasse Iudice cognitores à Principe delegatos diceremus; quorum sententia Legati Romani ab appellatione excidissent. Neque refert si quis dicat legitimam fuisse Legatorum querelam, canones Nicænos violatos, Leonem ipsum hanc injuriam ultum fuisse. Illa enim omnia id tantum conficiunt, Iudicum interlocutionem fortasse non consuluisse rationi, ut par erat. Non inde tamen sequetur quin tuitio-nem antiquorum canonum Legati à Iudicibus contra nova decreta imploraverint, quemadmodum Leo ipse à Theodosio Ephesini Concilij decreta rescindi aut suspendi flagitaverat, eo prætextu, quòd Nicæni canones infracti fuissent.

V. Iure alio utebantur Imperatores Romani in iudiciis ecclesiasticis, nempe ut rescriptis suis rerum à synodis iudicatarum retractationem, id est, cognitionis restaura-tionem, seu Revisionem, permitterent. quod plene probamus in dissertatione de iudiciis Episcoporum. [Vide librum septimum.]

VI. Ius illud à Iustiniano continuatum vel institutum legimus, scilicet ut ab Episcopis Imperatoris rescripto delegatis ad contro-versiam ecclesiasticam dirimendam Princeps ipse appellaretur. Constituit enim Iustinianus ut Clerici, monachi, & ascetici coram Episcopo convenirentur in civili actione, à cuius sententia iudex publicus provocari posset: *Si tamen, inquit, imperiali iussione aut judiciali precepto Episcopus iudicat inter quascunque personas, appellatio ad imperium aut ad eum qui transmisit negotium referatur.* Has delegationes in criminibus quoque ecclesia-

Conc. Chalced.
Act. xvi. h. p. 100.
p. 101. h. p. 102.
p. 103. h. p. 104.
p. 105. h. p. 106.
p. 107. h. p. 108.

Theod. in ep. ad
Liciniam: h. p. 101.
p. 102. h. p. 103.
p. 104. h. p. 105.
p. 106. h. p. 107.
p. 108. h. p. 109.

Præfatione Ad. x.
Conc. Chalced.
in iudicio suo
causæ ipsæ
de iudicio suo
p. 101. h. p. 102.
p. 103. h. p. 104.

Notissimum Mar-
tiani p. Concil.
Chalced. h. p. 101.
p. 102. h. p. 103.
p. 104. h. p. 105.
p. 106. h. p. 107.
p. 108. h. p. 109.

Novel. 123. c. 22.
h. p. 101. h. p. 102.
p. 103. h. p. 104.
p. 105. h. p. 106.
p. 107. h. p. 108.
p. 109. h. p. 110.